

[Hagen Hagensen]

skal sige det, men det er, når vi kommer til spørgsmålet om værnsreglen. Jeg har strejftet, hvordan det er i næringstilfælde; dér er vi helt enige i at der fortsat skal være beskatning.

Men når vi kommer til hovedaktionærgruppen – og det er jo stort set den, værnsreglen angår – synes jeg ikke, man har fået løst tingene på rette måde. Jeg er enig i, at der skal være en værnsregel, men om den skal gælde i den udstrækning, som man går ud fra i forslaget, må jeg sætte et spørgsmålstegn ved. For hjælper den regel, man foreslår her, det generationsskifte, som vi ønsker at lette? Jeg forstår meget vel henvisningen til, at disse regler i nogen grad skulle betyde, at man derved sidestiller ejere af aktier med dem, der ejer virksomheder, der drives af enkeltmand eller i interessentskabsform.

Men jeg synes ikke, man løser forholdene på rette måde med de værnsregler, der er tale om. For det første er det vel en ret beskeden del af aktiekapitalen, man skal besidde, før værnsreglen træder i kraft, og endnu værre bliver det vel egentlig, når man siger, at den træder i kraft, når udøvelsen af magten over stemmerne går over de 50 pct. inden for den 5 års periode, der er tale om her. Så er vi ved at flyde ud, når vi kommer til det begreb, der kaldes for »nære pårørende«, for dér skal jeg love for man har fået taget revl og krat med: ægtefæller, forældre, børn, og bedsteforældre var det vist også, hvis jeg ikke tager munden for fuld, men i hvert fald var det da børnebørn, alle søskende og alle de pårørendes ægtefæller. Der er næsten et incitament i dette her til at sige noget, der slet ikke vedrører emnet i dag, nemlig: hvorfor i alverden dog indgå ægteskab, for så kommer man jo til at tilhøre de nære pårørende? Det er da en sjov ting at have det på denne måde.

Jeg tror ikke, man har ramt det rette her. Vi må være med til at se meget nøje på værnsreglen, som jeg mener går alt for vidt, også i henseende til den sidste ting, som jeg ikke har fået nævnt, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den skal udløses allerede ved afhændelse af blot 1 pct. af aktiekapitalen i et selskab.

Men jeg må lige vende tilbage til de nære pårørende. I mange tilfælde har man jo netop villet et generationsskifte ved at lave et aktieselskab, hvor man måske endda på for-

hånd var klar over, at nogle af de grupper, der kom til at eje aktier, de, der arvede dem eller på anden måde fik dem overdraget, måske var søskende eller andre, der var i forbindelse med selskabets ejere af aktier, og som egentlig stod fjernt fra hinanden, for ikke at sige var ravede uvenner. Nu kommer man ud for, at disse grupper, der ikke til daglig kan tale sammen, måske kun kan få noget at vide om, hvorvidt de falder ind under værnsreglen og de skattefølger, der er deraf, hvis de via forslaget om den ændrede bestemmelse i skattekontrolloven får oplyst, hvor mange aktier andre er i besiddelse af. Ét er, at skattemyndighederne skal have det at vide, men jeg tror da, tavshedspligten må være af en sådan karakter, at man ikke engang kan forlange at få det at vide, og så aner man ikke, om man er købt eller solgt. Det vil for øvrigt på samme måde kunne spille ind i tilfælde af likvidation af selskaber; dér kan værnsreglen også komme til at spille ind. Man aner ikke noget om, på hvilke tidspunkter man er købt eller solgt, hvilke tab det vil give, eller hvilken fortjeneste der eventuelt kan komme ud deraf. Nu vel, så meget om det.

Så vil jeg også godt sige om aktie-for-aktie-metoden, at der kan måske være grund til, at man vælger den fremfor at bruge den gennemsnitsmetode, som jo i øvrigt udvalget gik ind for, da man behandlede sagen. Om aktie-for-aktie-metoden vil jeg sige, at den skal nu også nok give anledning til besvær af den ene eller den anden art, navnlig hvor man skal gå tilbage i tiden og også efter »first in, first out« finde ud af, hvilke aktier man nu har haft længst, og hvornår man har erhvervet dem. Alle disse ting kan vi naturligvis ikke få klaret her i dag, men jeg peger på dem, fordi vi må igennem et grundigt udvalgsarbejde om disse forhold for at prøve på at nå frem til det, der kunne blive og må blive til en rimelig lempelse af avancebeskatningen, for det er der virkelig behov for.

Så er det måske ejendommeligt – jeg bør lige strejfte det – at man vil ændre noget på dødsbøbeskatningsreglerne, men det kan der måske være årsag til at gøre. Jeg vil godt se nærmere på det i udvalget.

Men alt i alt: her, hvor vi skal gå ind for at få lempet og gjort det bedre, må jeg nok mene, at vi vist egentlig er ved at få sat fristen for lovens ikrafttræden noget snært.